

Tara Westover tenia disset anys quan va trepitjar una aula per primer cop

Barcelona País Valencià Apps Botiga In English Avís Legal Ajuda Contacte VW Paper Xarxa VW Inici sessió Subscriu-te

M'agrada 174 mil

Fes-te subscriptor de VilaWeb!

País **Opinió** Món Societat Cultura Economia Ciència Blocs Locals Publicacions ACN

Anàlisi Apunts de llengua Cartes Creuades Closcadelletra Correus dels lectors Documents **Editorial** L'última

La inòpia nacional Mail Obert Missatges directes Opinió contundent Tancs de Paper

Editorial Vicent Partal

[Sempre dic el que pense i n'assumisc les conseqüències]

OPINIÓ > EDITORIAL

Recapitem: com és que s'accepta el judici contra el govern si és una farsa il·legal?

«Tot plegat no té cap justificació, però reconec –i això és veritat– que despulla el règim i serveix per a palesar i per a explicar quan calga a qualsevol observador que tenim davant un judici amb motivacions polítiques»

Per: **Vicent Partal**

Segueix @vpartal

🕒 27.11.2018 21:50

Sense anuncis

Favorit

Hi ha coses en què tot l'independentisme i una part del país que hi ha més enllà estem d'acord. Una de molt clara és que el judici contra el govern és una farsa. No conec cap independentista que crega que es farà un judici just.

De fet, aquesta qüestió no és opinable, perquè n'hi ha una prova evident. Alemanya, el patró or del dret penal, ja ha fet el judici que es farà a Madrid, contra el president Puigdemont, i ha determinat que no hi ha culpabilitat, ni per rebel·lió ni per sedició. I això fa impossible d'acceptar o defensar que Espanya tinga el dret de jutjar i de condemnar a vint-i-cinc anys de presó el vice-president Junqueras i els altres empresonats.

idealista

vacances a
la Costa Brava

ÚLTIMES NOTÍCIES

La violació de drets bàsics que implica la simple realització del judici s'agreuja encara més amb la violació gravíssima dels drets dels parlamentaris, drets reforçats en qualsevol democràcia.

Els qui són a les presons fa un any que es troben en una situació abusiva de presó provisional. Però, a més, avui hi ha una tercera part dels diputats independentistes al Parlament de Catalunya que viuen amb una amenaça legal al damunt, tres dels quals no han pogut ser investits president de la Generalitat, malgrat tenir prou vots; i encara hi ha set diputats que no poden exercir amb normalitat la feina que els va encomanar la ciutadania en unes eleccions. Amb aquesta actuació tan especialment greu, l'estat espanyol viola la legalitat internacional, que hauria de marcar el seu ordenament jurídic, cosa que tothom assumeix: perquè tothom sap prou bé, fins i tot els juristes espanyols, que passats més de sis anys Estrasburg desfarà la condemna jurídica, però quan ja se n'hauran acomplert els efectes polítics.

Tot plegat no té cap justificació, però reconec –i això és veritat– que aquest escàndol monumental despulla el règim i serveix per a palesar i per a explicar quan calga a qualsevol observador que això que tenim davant és un judici amb motivacions polítiques. Una definició acceptada per tots els represaliats.

Aleshores, però, hem de continuar recapitulant i ens adonarem que si aquest judici és polític cal una estratègia política també per a plantar-hi cara. No crec que ens puguem discutir sobre aquest punt. Sobre l'estratègia jurídica, cadascú decidirà. Sobre l'estratègia política, supose que també cadascú decidirà. Però no crec que es pugui discutir que un judici d'aquestes característiques reclama sens dubte una estratègia política, no únicament judicial. I la pregunta següent, per tant, és quina és aquesta estratègia.

Això porta a interrogar-nos en primer lloc sobre si avui, encara, la independència és per als partits independentistes un objectiu o no. Immediat, vull dir. No d'ací a deu anys o vint, o com una utopia preciosa. I ho demane simplement perquè a mi em sembla fora de discussió que la millor manera de fer que s'acaben les amenaces i les arbitrarietats espanyoles és deixant de ser ciutadans d'aquest estat que, violant les pròpies normes jurídiques i les normes internacionals, fa servir un instrument de coerció legal per perseguir la dissidència política. En una Catalunya independent, Larena i Marchena simplement no hi tindrien res a fer i fins i tot podrien ser jutjats per tot el mal que cometen.

Si la independència és un objectiu polític a curt termini encara, aleshores la pregunta és com es coordina la lluita per la independència amb la lluita per la llibertat dels presos i el retorn dels exiliats. Perquè la veritat és que ara mateix aquesta coordinació no es veu enlloc. D'entrada, ja és ben estrany que un país que ha declarat la independència se sotmeti als tribunals del país del qual s'ha volgut independitzar.

Si, en canvi, la independència ja no es considera un objectiu polític immediat, aleshores la llista de preguntes a fer va a parar a una columna diferent.

Sobretot perquè el raonament lògic immediat ens ha de dur a qüestionar-nos si aquesta tesi es defensa perquè voluntàriament s'ha decidit que hi ha una alternativa millor a la independència o si és perquè hom pensa que no és possible de guanyar i que el sol fet d'aspirar-hi ja té un cost enorme que justifica que s'ajorne el projecte.

08:56 [VÍDEO] Raimon demana l'alliberament dels presos polítics

08:49 Els estudiants en vaga tallen els accessos a la UAB i la UPF tanca dos campus

07:00 Les portades: 'Les infraestructures previstes fa 12 anys que continuen pendents' i 'Els metges no afluïxen'

03:54 Les posicions entre Salut i Metges de Catalunya s'acosten, però la vaga continua

02:00 Sant Just Fever

02:00 Llibre: Ramon Boladeres "Rambol"

01:50 Òmnium, Acció Cultural i l'Obra faran accions conjuntes per denunciar els judicis de l'1-O

01:50 Armengol i Puig fan pinya perquè el govern espanyol aprovi un nou model de finançament

01:50 El Consell ofereix el port de València per acollir els immigrants del pesquer de Santa Pola

VilaWeb[®]
botiga

Un estoig de dues ampolles de vi que es converteix en llum de taula

Comprar

Si hi ha, dins l'independentisme, algú que voluntàriament haja trobat un camí millor que el de la independència m'agradaria molt escoltar la seua explicació. Però entenc que no és així, i que per tant l'única raó que es pot invocar per a deixar de banda la independència com a projecte a curt termini és la incapacitat d'aconseguir-la.

Però aquest argument –si és que és aquest– obre dues noves derivacions. La primera és que la raó lògica per a esgrimir que no es pot aconseguir la independència seria que no som prou gent per a fer-ho, que no tenim prou força. Però com se sap, això, si l'independentisme ha guanyat totes les eleccions amb una clara majoria i les enquestes continuen afirmant (ahir mateix, una de nova) que encara creix? I sobretot: com es pot afirmar que no es pot guanyar ara, amb la gent que ara som, si a l'octubre i al desembre de l'any passat es va guanyar?

Perquè es va guanyar el primer d'octubre i no crec que cap independentista puga dir que el primer d'octubre va ser una derrota. Es va guanyar el 27 d'octubre, quan malgrat totes les pressions es va proclamar la independència. I es va guanyar el 21 de desembre contra el colp d'estat i participant en les eleccions més irregulars de la història.

Si avui la República no és efectiva no és perquè l'estat espanyol derrotàs l'independentisme ni una sola vegada, que no ho va fer. La República no és efectiva per la incompareixença del govern el cap de setmana posterior a la proclamació. Tothom pot especular sobre què hauria passat si la situació hagués estat una altra, però argumentar que no som prou gent sabent que sí que vàrem ser-ne prou per a fer el referèndum i que sí que en vàrem ser prou per a proclamar la independència sembla –em sembla a mi– que requeriria una mica més d'argumentació i sobretot que s'aportàs alguna dada clara que ho pogués demostrar.

I si dic això és perquè, altrament, costa molt d'entendre el perill que aboquen sobre la població els partits independentistes acceptant, com sembla que accepten, l'execució i les conseqüències d'aquest judici.

Perquè qui pot discutir que quan jutgen i condemnen els presos s'haurà establert un precedent legal que ja ens vincularà per sempre a tots? Si es pot ficar a la presó, gràcies a una farsa il·legal, una presidenta del parlament o un vice-president condemnant-los a vint-i-cinc anys amb una acusació falsa i contrària a la norma jurídica qui podrà viure sense por i en llibertat en aquest país, a partir d'aleshores? Si no s'impedeix un judici que ha estat guanyat a Alemanya, que causa estupor a tot Europa i que una enorme majoria del país veu com una agressió il·legal, com se n'impediràn les seqüeles, el règim de terror que el seguirà?

Són preguntes –i em sembla que avui n'he fetes moltes– que només pretenen trobar una explicació a la situació tan estranya i insòlita que vivim. I suscitar un debat que durant massa mesos tinc la sensació que molts, jo mateix, no hem encarat com calia. Amb respecte a totes les posicions, començant evidentment per les dels presos i exiliats, però també amb la convicció, que em sembla que ningú no té el dret de discutir, que és el futur de tots els ciutadans que hi ha en joc. Que de fet és el futur del país que hi ha en joc.

I per què no n'hauríem de parlar i discutir lliurement, apassionadament, valentament, aleshores?

Per a VilaWeb el vostre suport ho és tot

Si podeu llegir VilaWeb és perquè milers de persones en són subscriptors i fan possible que la feina de la redacció arribi a les vostres pantalles.

Vosaltres podeu unir-vos-hi també i fer, amb el vostre compromís, que aquest diari siga més lliure i independent. Perquè és molt difícil de sostenir un esforç editorial del nivell de VilaWeb, únicament amb la publicitat.

Som un mitjà que demostra que el periodisme és un combat diari per millorar la societat i que està disposat sempre a prendre qualsevol risc per a complir aquest objectiu. Amb rigor, amb qualitat i amb passió. Sense reserves.

Per a vosaltres fer-vos subscriptor és un esforç petit, però creieu-nos quan us diem que per a nosaltres el vostre suport ho és tot.

Vicent Partal

Director de VilaWeb

Vull subscriure-m'hi

31 comentaris dels subscriptors

Josep Salart

28.11.2018 | 09:41

Ahir parlava amb una senyora de 89 anys, cap clar i molta empena i em deia: com que tothom te por d'anar a la presó i això és l'única cosa que paralitza el país, m'apunto a l'igual que coneguts meus de la mateixa edat, a presidir l'ANC o lo que sigui i em responsabilitzo judicialment de tot el moviment que provoqui treure la gent de la presó, parlar el país i el que convingui.

Continua dient-me: t'enrecordes Josep quan varem esperar tot el moviment del "no vull pagar" a les autopistes?, que ens va costar 67 recursos i després allà a les torres negres de la Diagonal varen cridar a en Felip Puig i el varen citar a una reunió que va començar amb la paraula "Houston"?

Doncs això nen, em diu: m'apunto voluntària a anar a la presó, aneu deu, quinze o setze mil a treure els presos i tal com deies ahir en el teu comentari, comenceu a pensar a ingressar la renda 2019 a l'Agència Tributària Catalana i ja veureu que des d'Alemania sentiran un crit que començarà per Houston !!!!

I si no et mous, acomiadem-nos aquí, no cal que vinguis a visitar-me, no et vull veure mai més.

Josep Maria Barberà

28.11.2018 | 09:35

El millor acte de sobirania i d'afirmació nacional seria alliberar els presos. Fins a quin punt estem disposats a anar per aconseguir la independència? Hi ha uns costos que s'hauran d'acceptar. La previsió i organització de la solidaritat que això pugui comportar és cosa de les organitzacions civils. Som-hi o no?

Joan Begue

28.11.2018 | 09:29

El poble es masa, es un conglomerat d'idees de sentiments d'opinions.
Per aquest mateix motiu demanem opinem de la manque de lideratges, per la falta de capacitat per costums de seguir el pastor l'heroi el que sap que s'ha de fer.
També serveix per a culpabilitzar quan les coses no són com m'agrada a mi.
Per la raó que siga, ells deuen saber, els presos i els exiliats van prendre la seva decisió
Per no estar convençuts del seu Nou Estat, per subordinació de l' antic , per fer veure a la gent poderosa i democràtica que viu arreu aquest mon que aquesta Una Grande no és ni Democràtica ni Grande.
Cosa que el que viu de la política ja coneixia (qui va mantenir a su Ex. El Caudillo al poder.... pot ser França, pot ser U.K. podrien seguir).
En fi els nostres presos NO VOLEN sortir ara de la presó, ni molt menys que els hi foren la seva "tàctica" en cas de treure'ls els hi farem mal els hi xafarem la guitarra, Espanya davant del mon, veieu com són...
Perquè no els i demanem als presos i als exiliats per la nostra República després els i donem la bona nit, però hem de demanar als representants del poble responsabilitats manifestació davant del Parlament exigint l'implementació de la República,
Com a masa si tenim una cosa apresada i hem de demanar a qui li correspon fer-la efectiva.
República Catalana

Salvador Aregall

28.11.2018 | 09:11

Rubalcaba va dir: "El Estado pagará el coste de quitar de en medio a Puigdemont", fa dos dies hi torna: "nunca más un Gobierno en Cataluña volverá a saltarse la ley", Margallo va dir al programa de la Terribles a Cat.radio: "el Estado no se retirará pacíficamente de Catalunya". Ara sabem que es va arribar al 1-O amb uns dirigents polítics no convençuts d'implementar la República. És veritat que han pagat un preu alt per arribar al referendun, però no hi ha dubte que la intenció era forçar l'estat a negociar (innocents!), no a complir el mandat de les urnes. Molts ens sentim profundament enganyats. Vam votar les passades eleccions amb un propòsit clar, fet per tots els partits independentistes, restituir el govern exiliat i empresonat. Molts ens sentim profundament enganyats. Hem sentit polítics durant anys dir que la independència era la única solució pels problemes socials, econòmics i culturals del nostre poble i que s'hi havia d'arribar com més aviat millor, els mateixos polítics que ara es fan enrere, posen el fre de mà i desmobilitzen. Molts ens sentim profundament enganyats. Però jo no em sento enganyat per l'estat espanyol si se salta la llei, si vol venjar-se i escarmentar fins al punt d'utilitzar la força i fer sang, tampoc em sento enganyat pels estats i els mercats europeus que no tenen cap interès ni cap incentiu perquè Catalunya sigui independent i que ja sabien d'antuvi com les gasta l'estat espanyol i que fins hi tot van donar suport a la repressió. Tot això no em sorprèn perquè la nostra independència té un preu molt alt. Que l'estat espanyol es quedi sense el 20% del PIB que representa Catalunya vol dir que hauria de canviar com un mitjó, les classes dominants espanyoles s'empobririen notablement i, probablement, també posaria en escac l'economia europea. Estem disposats a pagar el preu que ens imposarà l'estat i Europa?. Els nostres polítics ens han de parlar clar, sense enganys, de quin és el camí i les conseqüències. Ja no és temps de fer-se enrere ni de subterfugis.

Albert Miret

28.11.2018 | 08:56

És evident que el "putarmonetisme" es torna a implantar al govern de Catalunya, i aquesta vegada usat de cara als propis votants. Ahir vaig estar mirant la cerimònia dels premis del diari "la República", i mentre ho feia pensava que els esforços per a fer-nos creure que estem en una situació "normal" són molts, però són dèbils i només són fruit d'una manca de projecte cada vegada més evident. El discurs final del MHP va ser monòton, molt més semblant a un sermó de diumenge de quaresma que a un discurs d'un President en estat de guerra. No va anunciar-nos res que no sabéssim. Una vegada més ens va llegir una llista del que considera que s'ha fet i una altra de les barrabassades del govern espanyol que tots patim cada dia
Llegeixo a l'article del costat del teu editorial, Vicent, que el vice-president anirà a

vendre el seu pressupost als comuns. No és cap novetat. És normal que el Ministre d'Economia tracti de vendre a la resta de partits el pressupost que vol que vagi endavant, però es va fent palesa la intenció de deixar de pactar amb els independentistes i fer-ho amb els no independentistes. Estic empenyat, molt empenyat, i escric això mentre, sense adonar-me'n murmuro el famós tango d'en Gardel : "Cambalache". Espero que demà cantussegí una cançó una mica més optimista. Espero que em perdoneu la meua sinceritat depressiva.

Joan Aguilà

28.11.2018 | 08:48

Tot el que no sigui treballar per fer la independència efectiva quan abans millor significa un gran frau electoral dels partits sobiranistes i una traïció a la pàtria. A part d'enganyar als seus votants, aquests partits aviat seran residuals, perquè el seu espai polític serà ocupat per formacions noves impulsades des de baix. El poble ja ha decidit fa temps que no vol seguir en una Ñ que ens insulta a diari i es queda els nostres impostos, provocant greus dèficits a la nostra Sanitat, Universitats, infraestructures de mobilitat, serveis socials, etc. etc. A què estan esperant els partrits? Un judici injust que serà un drama dels que acaben molt malament? Poder fer un pacte ERC – Comuns per seguir vivint en una autonomia de fireta i dia que passa any que empeny? Per què no expliquen clar quines són les seves intencions?

Oriol Ribera

28.11.2018 | 08:42

El Sr.Torra cal que recuperi l'independencia robada per el 155
Nosaltres?Cal blocar totes les sortides de les presons per evitar que els portin a Ñ

Esther Vilar

28.11.2018 | 08:04

Excel.lent anàlisi, però amb un punt feble: els presos no volen ser alliberats, volen guanyar el procés judicial.

LLUÍS CASTILLO

28.11.2018 | 06:23

Excel·lent editorial Vicent, en aquesta lluita desigual ni tenim Davids ni volem fer anar la fona. Salut.

Joan Benet

28.11.2018 | 06:20

Els nostres polítics s'han degradat tant durant aquest últim any i l'evidència que el 3 d'octubre del 2017, per por o incompetència, varen malbaratar la nostra millor oportunitat s'ha fet tant evident, que la seva supervivència radica en l'autonomisme. O algú s'imagina que si declarem l'independència deixarem que en Torrent (per mencionar un nom) segueixi ocupant el càrrec que ocupa?
Calen nous lideratges i gent per qui tornem a creure que val la pena arriscar-se.
Jo m'arriscaria pels que es presentin a les primàries, per la senyora Ponsatí, per na Boya... I per vostè, senyor Partal

Alexandre Pineda

28.11.2018 | 06:12

Hem de pressionar els partits independentistes, demanar-los explicacions, No solamet Vicent Partal ho reclama,l'advocat Aamer Anwar, és prou eplícit anunciant uqe no podem perdre el tren advertint que cal actuar abans que comenci el judici (farsa judicial, històrica com és palès en l'assassinat de Companys), El jurist Javier Pérez Royo,

fa l'aportació de l'exculpació on hi ha democràcia del President Puigdemont, i la llei espanyola mateixa aclareix que els Consellers, per aquesta situació romanen intocables, incòlumes sans i estalvis. Què fem doncs, baden Pdcat i ERC, ho són uns inútils?. Cal, explicar que és història que el poder del reino.estat, defensa de sempre el seu poder per sobre de l'unitats falses, de la vida i benestar del seu mateix poble. És España amb N amb boina, un clan d'explotadors, i la preferència contra la identitat catalana, és producte del racisme l'odi profund, que és columna vertebral exxència del nacionalisme espanyol, d'ençà el segle XVI, on va declarar-se amb racisme i odi estructural el reforç de la catalanofòbia, la que mantén abaent del Diccionario de la RAE de la Lengua, on la neguen, pelesant la realitat i tanmateix tergiversant-t'ho en la política difamant-nos en l'aplicació de la malignitat a l'inrevés de la realitat fent-ho xcontra els catalans. Al Capone assassí i lladre era un angelet en comparació, el van culpar per haver defraudat la hisenda pública. Ai las! tota l'avolessa la maldat extrema del reino.estat HO EXECUTEN AMB UNES LLEIS ESTABLERTES avantatjant en en gansterisme a Al Capone.

Francesc Rosés

28.11.2018 | 06:08

Sembla mentida que el reguitzell d'obvietats que el senyor Partal posa de manifest en aquest article sigui del tot ignorat per uns polítics i uns partits que es diuen, ells mateixos, independentistes. Lamentablement, és així i no veig que hi hagi símptomes de canvi.

Sí acceptés les lleis de l'opressor, n'ets col·laborador. Si et sotmetes a les seves lleis, als seus procediments, vol dir que els acceptes. Ja sé que l'afirmació és molt dura. És per això que m'agradaria que algú la rebutés.

Shaudin Melgar

28.11.2018 | 05:00

Moltes gràcies per aquest article, benvolgut Vicent.

L'estratègia que cal és la que ens dugui a plantar cara. Som prou gent. I no em convencen les opinions sobre què pot passar si decidim que la guàrdia civil no s'endu els presos polítics a Madrid però els presos no volen que els rescatem. Suposant que fos així (tinc els meus dubtes), hauran de ser rescatats igualment. El poble decideix, fins i tot amb això. De cap manera podem consentir que se'ls enduguin a Madrid, a un judici que serà una farsa; de cap manera podem consentir aquest judici, ja n'hi ha prou de deixar-se trepitjar. Prevenir que se celebri el judici pot ser el detonant per dir NO a Espanya i ser lliures. Que ens atacaran? No ho crec pas, no després de l'1-O i perdre la credibilitat internacionalment; dubto que s'atreveixin a caure més baix d'on ja són. A fora de les nostres fronteres (jo hi sóc, fa 41 anys) s'espera que fem un pas decisiu, i el problema és que no el fem.

És la meva opinió.

Eduard Gracia

28.11.2018 | 04:30

Després que la República que es va proclamar el 27-O 2017 desaparegués com un terròs de sucre, vaig pensar que habíem perdre una batalla, no la guerra. Ara en canvi, després de veure les traïcions repetides de la cúpula d'ERC i una part del PDECat, el purisme insolidari i interessat de la CUP, les càrregues dels mossos contra manifestants que el propi Torra havia encoratjat, la confusió al voltant del silenci més d'un mes de l'ANC, Òmnium, Puigdemont, de les primàries que havien de ser d'unitat i han estat el contrari, el fiasco del Consell de la República (s'han apuntat 30.000 persones, quan pel 9N 2014 ja es varen apuntar 50.000 en apenas uns dies per a fer una contribució personal molt més onerosa), la Crida que encara no se sap on va l, sobretot, l'enquesta del CEO (que, per cert, no està manipulada) que confirma que la traïció d'ERC li ha sortit a compte... ara, dic, tinc clar que hem perdut, perquè s'ha perdut la confiança entre la gent i les institucions (Generalitat, partits, ANC i Òmnium) i per tant la capacitat de movilització popular però impecablement organitzada (com a l'1-O) s'ha perdut també. Estic segur que en Puigdemont, la Paluzie, els Jordis, en Rull i

en Turull i tants d'altres encara creuen en la República, però ara l'onada va en contra seva perquè, com ja va dir en Puigdemont al famós twitter del gener, els seus amics ends han traït a tots... Aviat, em temo, en Junqueras, que portar traïnt-nos com a mínim des del seu famós pacte secret amb la Soraya, descobrirà que un cop ha desarticulada la movilització a canvi de vagues promeses de clemència l'Estat Espanyol no té ja cap raó per a donar-li aquesta clemència, i la seva sentència serà la més dura de totes... Hi ha majoria independentista, és cert, però hem perdut la capacitat de movilització massiva però organitzada i la connivència amb les institucions que l'havien de fer possible i, per tant, la llibertat s'ha convertit en un desig llunyà com el regne dels cels i la redempció dels pecadors... En resum, espero equivocar-me, però crec que ara, d'un més ençà, hem perdut, i trigarem molts anys a veure una altra oportunitat d'assolir la independència, si és que la veiem algún dia...

ricard juanola

28.11.2018 | 00:20

Efectivament si permetem que això continui així acabarem molt malament visquem en un estat terrible on serem testimonis de la lenta però segura mort de la nostra cultura de la desaparició de la nostra llengua i dels nostres costums...ni podrem viure lliurement car no hi ha ja dret d'expressió...l'únic camí és debatre menys, posar-nos menys excuses i que torni a escena un líder polític clar que estableixi un full de ruta clar i executar-lo sense més dilacions.

Josep Jallé

28.11.2018 | 00:16

Tot el que analitzem, o tractem d'analitzar, s'inscriu en la lògica del colonitzat. La síndrome que es pateix després de tants anys, segles. Més que parlem-ne, tantes voltes, cal actuar, fer fora a aquesta gent tant ufana i tant superba que casi sempre, llevat de contades excepcions com els fets a les dates al voltant de l'Octubre 2017, marca ls ritmes i, a voltes, la iniciativa.

Els fets son clars: una part del govern que va eixir momentàniament fora de l'estat, a l'octubre 2017, va decidir tornar sabent, ben be, que mai els perdonarien el que van assumir seguint els desitjos del poble. Això, com qualificar-ho?. Els creients, cristians, dirien allò de si te la foten a una galta, no responguis: posa l'altra. Però el pacte de respecte a les decisions, a la tornada voluntària per quedar en mans dels botxins, ja implicava una divisió, un acatament de l'ordre existent que no és altre que el "ordenó y mando" sense més. Ni garanties, ni drets civils. Llavors, amb tot aquest respecte a les decisions voluntàries de cadascú ¿perquè insistim un i altre cop en els judicis, injustos, a venir, en l'alliberament dels presos polítics, en les accions a les instàncies internacionals, no vinculants per l'estat, tot respectant els ritmes espanyols per a "elevant" escrits a Estrasburg, etc.. etc...?.

Senzillament no tenim governants de l'autonomia d'altura, que prenguin responsabilitats de tirar endavant el mandat de l'1-O. Proclamada la República, després del mandat de l'1-O i signada la declaració pel 72 diputats del Parlament, a que s'espera per a fer efectives les comunicacions als governs dels estats sobre la petició de reconeixements?. Amb una sola resposta de reconeixement de Catalunya com a nou estat independent ja deixaríem de ser, de facto i de jure, un afer intern com ara se segueix tractant a la pràctica, declaracions grandiloqüents apart. Un afer internacional obliga a una taula a tres: nosaltres, ells i els tercers mitjancers. I parlant, o s'entén la gent o els mitjancers fan callar els del "sostenella y no enmendalla" com se'ls ha fet al darrer capítol de la novela per entregues que podem titular "Gibraltar". Resum?: que el govern resultant del 21-D, continuant el govern escapçat per l'1-O, avanci formalitzant els escrits a les cancelleries dels estats lliures del món. I, de reconeixement en reconeixement, taula a tres bandes.

Josep Usó

28.11.2018 | 00:15

Els professionals dels partits, supose que tenen coll avall que els seus partits acabaran il·legalitzats. I si ho saben, alguna cosa haurien de fer, perquè una vegada no siguin necessaris, seguiran el camí dels seus companys ja engarjolats. Que si no es fa res, i de

pressa, per evitar-ho, s'hi estaran molts anys. Molts.

Però el problema és la gent. Perquè la repressió no s'aturarà. I si els catalans no es mouen, ningú de fora els ajudarà. Per a què? I al capdavant, es suposa que haurien d'estar els càrrecs electes, que per això se'ls va escollir. I no per a fer com que fan i cobrant el sou a final de mes. De manera que caldria alguna mena d'explicació. I ja corre pressa.

JOAN RAMON GOMÀ

27.11.2018 | 23:51

Tens tota la raó. No hem perdut cap batalla de les que hem lluitat.

I només hi trobo una raó per no haver lluitat les que quedaven: Espanya i els poders fàctics varen guanyar la batalla psicològica contra els líders independentistes espantant-los, enganyant-los i sembrant la discòrdia entre ells. Amb tot el que han perdut ells personalment no em puc creure cap altre hipòtesi.

La qüestió és fins quan se seguiran deixant enganyar, espantar i dividir. Tampoc lluitarem la batalla per impedir la farsa de judici?

Gerber van

27.11.2018 | 23:43

Molt d'acord amb Soledat Balaguer!

Ahir vaig preguntar si els presos no volen ser alliberats, què podem fer nosaltres? Ara tornu a llegir aquesta pregunta en algunes reaccions aquí i crec que he trobat una resposta. Aquests presos polítics Catalans, els líders de l'ANC, d'Omnium i els polítics ens representen. Sobretot els polítics qui vam votar ens representen o ens haurien de representar a les institucions. Doncs no només els seus drets i llibertat estan vulnerats, però també el de la gent que li van votar. Perquè nosaltres no podem defensar els nostres drets? Perquè hem deixat anar a Madrid els nostres representants? Perquè ells no ho volen? Qui són ells, els nostres representants, per a parar el meu dret? Quan van triar el càrrec públic, ja no són ells mateixos que tenen només el dret de decidir sobre ells mateixos. Ells estan per a servir-ens! I això implica també que els hem d'alliberar encara ells mateixos no ho volen.

Sincerament crec que hem de reforçar que els presos no aniran a Madrid per ser jutjats. Jutjar els presos a Madrid és vulnerar el nostre dret, el de tots nosaltres. Doncs per això crec també s'ha de parar les furgonetes de Guardia Civil i alliberar els presos ENCARA ELLS MATEIXES NO HI VOLEN.

L'ANC va posar un ultimatum a president Torra fins a 21 de desembre. Em sembla que ja pot pujar el to i pressionar que faci alguna cosa per no perdre el suport de l'ANC. Des de l'AT Solsona on estic, vull proposar que demanem el SN que pressionen el govern per alliberar els presos immediatament i amb totes les conseqüències. TOTES.

Gerber van der Graaf

Isabel Verge

27.11.2018 | 23:37

Això és el que pensem molts. Que fem. Com. Fins on volem arribar i amb totes les conseqüències?.. Fins arriscar la vida. Tots estem disposats. ?. Nomes recordar que varem aturar el país l'octubre del 17.....Isabel Verge. 27/11/18. 23.37

Mentxu López

27.11.2018 | 23:36

Estem paralyzats per la por. No acabarà amb Catalunya si ningú s'hi enfronta. S'està acceptant ser anorreats per l'estat espanyol i la seva monarquia. El (nostre) govern està posant en greu perill el país.

Ramon Perera

27.11.2018 | 23:24

En síntesi.

- L'edat, les experiències viscudes i l'estudi m'han donat una acceptable percepció de l'establishment espanyol.
- En paral·lel als fets que s'han anat produint, mai no he deixat de pensar que: a) l'establishment estava disposat a arribar on fos, és a dir, fins a perdre el cap, i b) que una vegada iniciada la repressió la seguirien incrementant fins al final, encara que nosaltres ens aturéssim en el nostre camí.
- Degut al punt b), l'estratègia de pressionar l'estat espanyol, suposant que poguéssim arribar a ser efectiva, estava irremissiblement condemnada a arribar tard.
- Quina defensa tenim contra la repressió?
- Només una: plantar cara i anar a totes fins fer efectiva la independència.
- El pas anterior té un preu. Força alt i inevitable. Per aquesta raó la primera acció que cal engegar immediatament és decidir si acceptaríem pagar el preu. Si no, a quedar-nos quiets i a aguantar lo que vingui. Si sí, endavant!

Albert Beltran

27.11.2018 | 23:10

M'agrada i comparteixo el que dius. Tanmateix per on comencem?

Anna CASACUBERTA

27.11.2018 | 23:09

Necessitem un lideratge fort que dirigeixi el poble i tots al carrer a reivindicar la independència ja. Malauradament ens falta aquest lideratge.

Josep m Uribe-echevarria

27.11.2018 | 23:07

ANC i Òmnium l'legiran aquestes preguntes?.Ens oferiran alguna resposta?.Segur que saben que avui,son els únics que poden encapsalar una acció coordinada.Quants de nosaltres,estem disposats a portar endavant les estratègies que puguin proposar?.Dons proposeu-les i ho sabrem.

Rosa Gispert

27.11.2018 | 23:05

El primer problema és que els presos polítics segueixen sent art i part en aquesta trama maquiavelica. Que són, els que s'han de defensar davant la repressió espanyola, i a la vegada els que donen les directrius polítiques per tirar endavant la lluita per la independència (suposadament). Aquesta dicotomia és impossible de mantenir de manera efectiva. Amb el problema afegit de l'aïllament i la distorsió de la realitat que viuen a la presó. El sr. Junqueras i la resta de consellers haurien de centrar-se en la seva defensa i deixar la direcció política. Els dirigents dels seus partits que estan al carrer haurien de dedicar-se a organitzar la contestació popular i la neutralització d'aquest judici. És a dir l'estratègia política. I llavors potser si que es podria parlar d'unitat. Per que si no hi anem tots junts no que no l'aturarem aquest judici.

Soledat Balaguer

27.11.2018 | 22:48

Per què tinc la sensació que ets l'únic periodista del país que fa les preguntes pertinents?
Per què tinc la sensació que cap polític té el valor de llegir-te, no fos cas que hagués de reconèixer la seva indecència?

jordi Rovira

27.11.2018 | 22:45

Molt bé aquest convit a parlar. Parlar sempre és millor que especular. Parlar en grup, ajuntar raonaments fa créixer les posicions personals. Especular només et fa somiar. O quelcom pitjor; malfiar, caure en la por i la desconfiança. Un article molt fi. Comencem per reconèixer el valor polític d'una partida que despulla al rei nu. I reconeixem també la partida que de no escometre's deixa orfe aquest poble a qui Safarat no escolta mai. Són dos aspectes independents, distints; que per tant han de ser jugats a banda. Com l'arròs, a banda del tall. Primer i després segon. Tot és un, perquè l'àpat sigui complet.

Núria Coma

27.11.2018 | 22:28

Els nostres polítics han renunciat a la via unilateral i conseqüentment a la indepebdència, pq amb l'estat Espanyol no hi ha bilateralitat. És com demanar una dona maltractada que negociï els termes de la separació amb el maltractador... estúpid, nonés pot marxar i sense avisar. Des del 30-1 no tinc el més mínim dubte que la classe política s'ha fet enrere i ho parlen tranquilament..."hem de gestionar la derrota", malgrat no han tingut la decència encara de fer-ho públic. Un gran editorial, una reflexió imponent, moltes preguntes necessàries, i potser si hi hagi alguna resposta sorprenent, però no serà dels polítics que a dia d'avui ens representen, senzillament perquè no ens estariem fent aquestes preguntes, sino crebrant la resposta

Jordi Pedemonte

27.11.2018 | 22:17

Quina és la posició més còmode pels partits?
Els presos ja ho tenen assumit, els que no ho son però estan amenaçats, no ho volen ser.
Muts i a la gàbia.
I el país a l'infern.

Adrià Arboix

27.11.2018 | 22:09

Extraordinària i necessària reflexió. Moltes gràcies...!

Comparteix a Facebook

Comparteix a Twitter

Les notícies de VilaWeb al teu correu

Subscriure-m'hi

El govern prioritza
l'intent de pacte amb
els comuns pel
pressupost

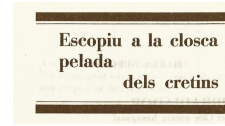
Recapitem: com és
que s'accepta el judici
contra el govern si és
una farsa il·legal?

Gema Espinosa, el
poder a l'ombra de
l'època de desprestigi
de Llarena i Marchena

Armengol i Puig fan
pinya perquè el
govern espanyol
aprovi un nou model
de finançament

Borrell i l'escopinada
com a bella art